

TẬP IV

Mộng Tỉnh Vô Giải Ngữ
Thương Tang Ân Oán Tình

Hồi 12

Đại Văn Lý

1.

Truy Mệnh dùng sách lược mạo hiểm này để đoạt lấy tiền cơ, nguyên nhân chủ yếu là vì chàng biết võ công của Triệu Yên Hiệp cực cao, mỗi loại binh khí đều dùng nhuần nhuyễn ứng tâm đắc thủ, đặc biệt là đại hạo câu trên tay y lúc này.

Móc câu trong tay Triệu Yên Hiệp có lúc biến thành trường côn vũ động như cuồng phong tảo lạc diệp, có lúc lại biến thành trường kiếm tinh quang rực rỡ như phi long tại thiên, có lúc thì biến thành tam tiết côn, miến đao, cửu tiết tiên, song giản... Còn cước pháp của chàng lại không thay đổi, đây là còn chưa tính đến thần công Di Sơn Hoán Nhạc vẫn còn chưa thi triển của đối phương, nếu cứ tiếp tục kéo dài như vậy, e rằng tất sẽ thảm bại chứ chẳng nghi.

Hướng hồ, còn có Ngô Thiết Đức ở bên đang ngấm vận tụ Lưu Bị Mượn Kinh Châu thần công chờ cơ hội tập kích.

Chàng quyết định phải tốc chiến tốc thắng, trước tiên dùng kế dụ địch đả bại Triệu Yên Hiệp.

Một người có thể học được một thân bản lĩnh từ năm mươi tư vị sư phụ chẳng ra gì, phân thiên tư này, tuyệt đối không thể xem nhẹ.

Kích này của Truy Mệnh vẫn còn lưu lại một phần công lực.

Chính chàng cũng không nắm chắc chiêu này có hiệu quả như mình mong muốn hay không.

Vạn nhất thất bại, cũng phải đề phòng đối phương phản kích!

Có điều một chiêu này của Truy Mệnh, đích thực đã làm Triệu Yên Hiệp thất thố.

Trong sát na đó, y liền vứt bỏ vũ khí, công lực Di Sơn Hoán Nhạc lưu chuyển khắp châu thân. Đây vốn là cách đánh ngọc thạch câu phân, lưỡng bại câu thương: bất kể

Truy Mệnh đánh y mạnh thế nào, y cũng hóa giải đi nửa phần kinh đạo, rồi dùng nửa phần kinh đạo còn lại phản kích đối phương.

Có điều hành động của Truy Mệnh lại hoàn toàn nằm ngoài sức tưởng tượng của y.

Chàng đột nhiên thay đổi phương hướng, bất ngờ và thần kỳ giống như vừa mới khựng lại giữa không trung khi nãy vậy. Chỉ thấy bóng chàng lướt tới, hai bên eo đã kẹp lấy Tiêu Lượng và Phương Giác Hiểu, đoạt lộ phóng vút đi!

Thần công Di Sơn Hoán Nhạc của Triệu Yên Hiệp đã vận lên cực điểm, đang đợi ứng phó với phi cước của Truy Mệnh, chẳng ngờ địch nhân lại không phát ra công thế mà y chờ đợi.

Tất cả chỉ diễn ra trong thời gian điện quang hỏa thạch, Truy Mệnh đã chớp lấy hai người Tiêu, Phương. Nếu như không có Ngô Thiết Dực ở đó, chàng nhất định có thể thoát lui an toàn.

Nhưng Ngô Thiết Dực đã có chuẩn bị từ trước, lẳng lẽ bỏ tới, song chưởng một trước một sau kích vào bối tâm Truy Mệnh.

Truy Mệnh trúng phải chưởng đầu tiên của y, nhưng cũng kịp nường đà bổ người về phía trước, né khỏi chưởng thứ hai.

Chưởng kinh của Ngô Thiết Dực phải mượn lực mới có thể phát huy tối đa hiệu quả, chưởng đầu tiên của y vốn không có lực để “mượn”, chưởng thứ hai lại đánh trượt, tính ra, cũng chỉ có ba phần kinh đạo kích trúng lưng Truy Mệnh.

Nhưng như vậy cũng đủ để chàng thọ thương.

Chàng nghiêng người về phía trước, mượn kính lực của Ngô Thiết Dực phía sau lao vút đi, khí huyết nhộn nhạo.

“Vù!”.

Truy Mệnh há miệng phun ra một đạo huyết tiễn.

Lúc này Triệu Yên Hiệp đang lướt người tới chặn ngay trước mặt chàng.

Búng máu này, phun ra hoàn toàn không có dấu hiệu gì báo trước, lại nằm đúng mặt y. Triệu Yên Hiệp nhất thời không kịp né tránh, chỉ kịp đưa tay lên cản lại. Nhưng cũng chỉ cản được một nửa, còn lại một nửa đã bắn trúng mặt y.

Triệu Yên Hiệp lập tức cảm thấy mặt mình đau rát, trước mắt đỏ rực một màu máu, không biết bị thương chỗ nào, không thể luyến chiến, vội vàng tung mình nhảy ra sau.

Truy Mệnh mượn lực một chưởng của Ngô Thiết Dực vận kinh phun máu đã thương Triệu Yên Hiệp, nhưng do quá gấp nên cũng không kịp vận tập bản thân công

phu, vì vậy Triệu Yên Hiệp cũng không bị thương nặng lắm, chỉ là lúc này mặt y đầy máu, nên nhìn đáng vẻ cực kỳ đáng sợ mà thôi.

Truy Mệnh trúng phải một chưởng, biết không thể xông ra, bèn thay đổi ý niệm, chuyển hướng nhảy vào một động huyết dùng để luyện dươc.

Ngô Thiết Dực một kích đắc thủ, một kích đánh vào khoảng không, tưởng rằng Truy Mệnh sẽ lao ra cốc khẩu, nên vội vàng phóng ra ngoài để chặn trước.

Triệu Yên Hiệp đang cực kỳ sợ hãi, song chưởng vung lên, bảo hộ toàn thân, chưa kịp ứng chiến.

Truy Mệnh ôm chặt hai người, lao vút tới, song cước liên hoàn đá ra, sáu vị “sư phụ” của Triệu Yên Hiệp liền ngã rạp.

Vừa vào trong động, mũi chàng đã ngửi thấy một mùi thuốc nồng nặc, không gian phía trước như mờ đi, nhưng trước mắt Truy Mệnh lại hiện ra vô số điểm kim quang bay loạn xạ xung quanh.

Truy Mệnh đặt hai người xuống, dựa lưng vào vách, thở hắt ra một hơi.

Chỉ nghe Tiêu Lượng thở dài nói: “Kỳ thực chỉ cần huynh bỏ mặc chúng ta, vừa rồi hoàn toàn có thể đào thoát khỏi đây”.

Truy Mệnh cười cười: “Ta chỉ quen đuổi người, không quen tháo chạy”.

Lời còn chưa dứt, thì một trận cấp phong đã nổi lên, một bóng người lao thẳng vào trong huyết động.

Truy Mệnh hừ nhẹ một tiếng, song cước tung lên, chỉ nghe “bình bình” hai tiếng, lại có thêm một “sư phụ” nữa tảng mạng, bay ra ngoài như một khúc gỗ.

Kế đó lại có ba đợt tấn công nữa, nhưng vì động khẩu nhỏ hẹp, Truy Mệnh đứng đó dùng thoái công lảng lệ của mình, không để đối phương tiến vào một bước.

Cho dù Triệu Yên Hiệp hay Ngô Thiết Dực cũng không thể tấn công vào đây được, bởi vì động khẩu quả thực quá hẹp. Truy Mệnh chỉ cần giữ ở cửa động, là có thể nhất phu đương quan, vạn phu nan địch.

Phượng Giác Hiểu thở hổn hển nói: “Chúng ta... liên lụy huynh...”.

Truy Mệnh cười nói: “Nói những lời thừa đó làm gì!”.

Lời còn chưa dứt, chàng đã thấy đầu choáng mắt hoa, vội vàng dựa tay vào vách tường mới đứng vững được, suýt chút nữa thì ngã gục xuống.

Thì ra chàng trúng phải một chuồng của Ngô Thiết Dực đã thọ thương không nhẹ, sau nhiều lần liên tiếp vận công đã rơi vào tình trạng thoát lực. Chàng vội hít sâu một hơi thanh khí, miễn cưỡng dụng nội lực áp chế nội thương. Chợt nghe Triệu Yên Hiệp bên ngoài cười cười nói: “Tam gia, hai vị đại hiệp, trong động có chuột đó, ba vị định ăn nằm vạ trong đó không chịu ra ngoài sao?”.

Triệu Yên Hiệp đã biết mặt mình chỉ bị thương nhẹ, nhưng trên mặt đã bị máu bắt cho sưng tấy đỏ, giống như bị rỗ mặt vậy, e là nửa năm tám tháng sau cũng không thể gặp người khác được. Lúc này trong lòng y vô cùng tức giận, chỉ hận không thể đem Truy Mệnh băm vằm ra thành trăm ngàn mảnh cho hủ cặn thịnh nộ trong lòng.

Truy Mệnh quay sang nhìn Tiêu Lượng, Phương Giác Hiểu nhếch mép cười khổ, không nói tiếng nào.

Bên ngoài động tiếng la hét ồn ào, bóng người thấp thoáng, Truy Mệnh biết rõ không thể phóng ra ngoài được. Nhưng địch nhân ở bên ngoài cũng không thể qua được động khẩu do chàng trấn thủ.

Hai bên kéo dài như vậy đến nửa đêm.

Tiêu Lượng và Phương Giác Hiểu cũng tư vận công điều tức, giờ đã phục nguyên được phần nào. Lúc này ánh trăng chênh chếch chiếu vào, làm nét lo âu mệt mỏi trên gương mặt đầy râu ria của Truy Mệnh nổi bật lên, Phương Giác Hiểu thở dài nói: “Tam gia mệt rồi!”.

Truy Mệnh khẽ giật mình, chậm rãi nói: “Ta đang nghĩ... bọn chúng liệu có dùng hỏa công không?”.

Chàng vừa dứt lời thì đã ngửi thấy mùi khét xộc vào mũi, kể đó là một luồng khói đen kịt bay vào trong động.

Truy Mệnh giẫm chân nói: “Ta vốn tưởng rằng bọn chúng sợ cháy hết hoa, không dám dùng hỏa công... không ngờ chúng lại dùng khói hun... giờ chúng ta thành ba ba trong hũ rồi... không được, đành phải liều xông ra vậy!”.

Tiêu Lượng nói: “Chỉ là nếu bọn chúng đã dùng khói hun bọn ta, thì nhất định bên ngoài động đã sắp sẵn mai phục, chúng ta mà xông ra, không phải là tự chui đầu vào lưới hay sao?”.

Truy Mệnh cười khổ: “Cho dù hoàn toàn không có mai phục cạm bẫy, ba kẻ trọng thương như chúng ta đây, chỉ e cũng khó mà qua được cửa này”.

Lúc này khói đen đã mù mịt tràn vào, bay lượn trên đầu ba người. Ba người ước lượng động này chỉ sâu chừng mười thước, cao bằng hai người đứng, nhưng bốn bên đều

là vách đá dựng đứng, ngoại trừ một số đồ để luyện được ra thì không còn gì nữa, biết rõ ngoại trừ liều mình xông ra khỏi biển lửa rừng khói, quyết chiến với địch nhân ra thì không còn con đường nào khác.

2.

Theo thường lý, lúc này Lãnh Huyết dẫn theo bảy mươi tư khoái mã, trong đó có sáu bộ đầu, hai mươi sáu cung thủ và mười bốn đao thủ, đã phải đi qua Đại Văn Lý, tiến vào sơn cốc trồng Bá Vương Hoa rồi mới đứng.

Đây cũng là điều mà Truy Mệnh đang ở trong hiểm nguy mong đợi.

Đáng tiếc là tình hình lại không phải vậy: Lãnh Huyết và các bộ khoái Tế Nam thành lúc này vẫn đang quanh quẩn ở Đại Văn Lý.

Nguyên nhân chỉ có một: Tập Mai Hồng không nhớ đường.

Nàng chỉ nhớ đường đến Đại Văn Lý là hết, còn lại là hoang sơn trùng trùng, Tập Mai Hồng vừa hoảng hoảng hốt hốt chạy loạn xạ vừa đập muỗi, căn bản không thể nhận ra đâu là con đường dẫn tới sơn cốc trồng Bá Vương Hoa.

Hiện giờ nàng cũng đang đập muỗi.

Nàng là một nữ tử đặc biệt sợ các loại sâu bọ ruồi muỗi, Lãnh Huyết xưa nay vốn bình tĩnh trầm lặng, nhưng lúc này cũng nôn nóng như có lửa đốt trong lòng, không những nhảy lên cao rồi lại hạ xuống, đảo mắt khắp nơi tìm kiếm một con đường.

Chàng thấy Tập Mai Hồng đang đập muỗi, vừa lẩm bầm mắng chửi, chàng thấy những điểm đỏ do muỗi đốt trên hai má hồng hồng của nàng, bị nàng gãi gãi lại càng đỏ hơn. Chàng chỉ muốn lớn tiếng quở mắng nàng một trận, nhưng lại không nỡ mở miệng.

Nhưng chàng biết tam sư huynh Truy Mệnh đến giờ vẫn chưa xuất hiện, nhất định là đang ở trong hiểm cảnh, rất cần được cứu viện. Nhưng Tập Mai Hồng ngoại trừ nhớ đường đến Đại Văn Lý, còn lại thì không thể nhớ được điều gì.

Lãnh Huyết cũng không có cách nào.

Bởi vì điều chàng không biết, cũng chính là đoạn đường từ Đại Văn Lý đến sơn cốc trồng Bá Vương Hoa, nếu như chỉ cần đến Đại Văn Lý, vậy thì không cần Tập Mai Hồng dẫn đường chàng cũng có thể tìm thấy.

Đại Văn Lý tuy ở nơi hoang dã, nhưng dù sao cũng là một thôn làng nằm bên quan đạo.

Chàng chỉ biết nôn nóng giẫm chân, nắm chặt tay, không ngừng nhìn Tập Mai Hồng, hi vọng nàng có thể đột nhiên nhớ ra.

Tập Mai Hồng cũng hi vọng như vậy.

Vì thế nàng không ngừng nheo mày, bặm môi, không ngừng vắt óc suy nghĩ, nhưng mãi nàng vẫn không nghĩ ra, càng nghĩ lại càng loạn, càng nghĩ lại càng đau đầu, càng nghĩ càng rối như tơ vò... nên nàng quyết định không nghĩ nữa, mà chuyển sang tìm một lý do để dừng lại.

“Ai bảo ở đây lại nhiều muỗi như vậy, cản trở ta suy nghĩ!”.

Vừa mới tìm được lý do để không phải vắt vả suy nghĩ nữa thì nàng liền phát hiện Lãnh Huyết đang dùng ánh mắt hết sức kỳ quái nhìn mình chằm chằm.

“Ta biết trong lòng huynh đang nghĩ gì”.

Tập Mai Hồng đột nhiên nói.

Lãnh Huyết không ngờ Tập Mai Hồng lại nói vậy, nhất thời không biết trả lời thế nào.

Tập Mai Hồng nói: “Trong lòng huynh đang mắng ta, mắng ta là đồ ngốc, đúng không”.

Lãnh Huyết lại ngây người.

“Kỳ thực ta không ngu ngốc”.

Tập Mai Hồng thấy Lãnh Huyết không đáp lời, tưởng rằng chàng thật sự nghĩ như vậy, lại phát nộ nói: “Sau này huynh sẽ biết ta rất thông minh, nhất định sẽ cảm thấy ta rất thông minh... thông minh hơn một trăm lần”.

“Không tin à?”.

Nàng lại hỏi.

Lãnh Huyết không thể không lên tiếng: “Chỉ cần nàng có thể nghĩ ra con đường đến sơn cốc trồng Bá Vương Hoa thì đã thông minh hơn ta gấp một trăm lần rồi”.

“Ta đang nghĩ mà...”.

Vẻ chán nản hiện lên trên gương mặt xinh đẹp của Tập Mai Hồng.

“Ta đang nghĩ mà...”.

“Ai bảo chỗ này nhiều muỗi như vậy, làm phiền ta suy nghĩ... nếu không, ta sớm đã nghĩ ra rồi”.

3.

Đáng tiếc Tập Mai Hồng vẫn không nghĩ ra.

Nàng đã thử mấy con đường, nhưng đều không thành công, hoặc là nửa đường đã quay trở lại, hoặc giả vừa mới đi được mấy bước, đã chợt nghĩ lại, đi sang một con đường khác.

Cho dù Lãnh Huyết còn chưa tuyệt vọng, nhưng đám bộ khoái cung thủ kiếm bạt cung dương kia cũng không còn dám hi vọng gì đối với trí nhớ của nàng nữa.

Chúng nhân sớm đã tản ra, chia thành từng nhóm năm ba người đi tìm kiếm tung tích sào huyệt của bọn Triệu Yên Hiệp.

Lãnh Huyết sắp xếp cho Tập Mai Hồng vào một căn nhà gỗ có vẻ còn nguyên vẹn, đốt đèn lên rồi cũng bắt đầu đi xung quanh tìm kiếm.

Lúc Lãnh Huyết trở lại căn nhà gỗ, mồ hôi đã ướt đầm trên trán, trên gương mặt anh tuấn của chàng, trong nét kiên nhẫn đã pha lẫn sự mệt mỏi và thất vọng.

Phương Đông đã sáng bừng lên, trăng lặn sao mờ.

Mọi người đã tìm kiếm cả đêm mà không có kết quả gì.

Lãnh Huyết không lo lắng xem phải ăn nói thế nào với quan phủ ở Tế Nam thành, mà chỉ lo cho sự an nguy của Truy Mệnh.

Lãnh Huyết vừa quay đầu lại, nhìn thấy Tập Mai Hồng đang ngồi gục mặt xuống bàn, cơ hồ như đã chìm sâu vào giấc mộng.

Trong bếp dường như có khói trắng bốc lên.

Lãnh Huyết khẽ chau mày, không kềm chế được mà buột miệng hỏi: “Nàng đã nghĩ ra chưa?”.

Thanh âm của chàng mang theo mấy phần nôn nóng và mấy phần gắt gỏng không thể áp chế, Tập Mai Hồng giật mình đánh thót, quay đầu lại, thấy người vừa lên tiếng là Lãnh Huyết, thì hoảng hốt bật khóc thành tiếng.

Lãnh Huyết nhìn thấy hai hàng lệ chảy trên má phấn của nàng.

Chàng lập tức cảm thấy hối hận vô cùng: “Mình không nên làm nàng giật mình như vậy, nàng không phải đang ngủ, mà là đang khóc...”.

Tại sao nàng phải khóc một mình ở đây?

Tập Mai Hồng vội vàng đưa tay áo lên lau nước mắt, không để cho Lãnh Huyết nhìn thấy, đứng dậy chạy vào trong bếp, chỉ ném lại một câu: “Huynh ngồi xuống”.

Lãnh Huyết cảm thấy hoang mang lạ thường, nhưng cảm giác hoang mang này lại thân thiết như một lãng tử đã lưu lạc lâu ngày trở về nhà vậy. Lúc này trời đã dần sáng bảnh, chàng bèn dùng hai ngón tay dập tắt ngọn đèn.

Lúc này Tập Mai Hồng cũng bưng lồng hấp bước ra, trong không khí lành lạnh và ánh sáng dịu dàng của buổi sáng sớm, thân hình yếu điệu của nàng lại càng thêm thanh thoát, trên tay bưng một lồng thức ăn khói nghi ngút.

Trong lồng có gà, có rau, còn có cả thịt, khiến người ta chỉ nhìn mà chưa ăn cũng đã cảm thấy ấm áp vô cùng.

Số thức ăn này là do lúc ăn uống ở Hóa Điệp Lâu, Tập Mai Hồng nghĩ đến Lãnh Huyết đã đợi nàng cả đêm mà không ăn uống gì, rồi lại lo lắng sau khi đến sơn cốc trông Bá Vương Hoa không có cơ hội ăn chút gì cho đỡ đói lòng, nên đã đặc biệt chuẩn bị cho chàng.

Có lẽ do chủ nhà này bỏ đi quá vội vàng, nên các đồ làm bếp và củi vẫn còn rất đầy đủ.

Đây là lần đầu tiên Tập Mai Hồng xuống bếp, trước đây nàng chưa từng bao giờ chưng thức ăn cho phụ thân hay chính bản thân nàng bao giờ.

Lãnh Huyết nhìn số thức ăn trước mặt, trong lòng thầm cảm thấy ấm áp, để biểu đạt tình cảm không biết nên biểu đạt thế nào trong lòng cho nàng biết, chàng chậm rãi ăn từng miếng, từng miếng một ngay trước mặt Tập Mai Hồng.

Trong ánh sáng tịch mịch của buổi sáng sớm, hai người ngồi đối diện nhau, không nói tiếng nào.

Tập Mai Hồng khẽ nhoẻn miệng cười, nụ cười nhất kín đáo, phải nhìn kỹ mới phát hiện được. Nàng đang nghĩ: “Ly Ly tử tử, ta đã nghe lời tử rồi”. Trước khi rời khỏi Hóa Điệp Lâu, Ly Ly đã từng khuyên Tập Mai Hồng một câu: “Cần phải ôn nhu, dịu dàng một chút”.

Lãnh Huyết đã xông pha nơi rừng đao núi kiếm bao năm nay, nhưng chàng chưa từng biết được cảm giác “nhà” kỳ diệu thế nào, chàng cũng chưa từng được hưởng thụ

diễm phúc có một nữ tử chưng đồ ăn cho mình như vậy. Thế mà, giờ đây cả hai cảm giác ấy lại cùng lúc dâng lên trong lòng chàng.

Cảm động làm chàng ăn hết sức ngon miệng, quên cả tán thưởng.

Chàng liếc thấy Tập Mai Hồng ngồi hướng lưng vào những tia nắng ban mai, khiến chàng nhìn không rõ gương mặt nàng, chỉ lờ mờ cảm nhận được nét mặt nàng lúc này vô cùng dịu dàng, giống như một đóa hoa vừa được sương đêm tắm cho ướt đẫm vậy.

Trong lòng Lãnh Huyết dâng lên một cảm giác yêu thương vô hạn.

“Nàng đang nghĩ gì?”.

Chàng không tự kềm chế nổi cảm xúc của mình, muốn đưa tay ra, nắm lấy cánh tay mềm mại của nàng.

Thế nhưng nàng đột nhiên kêu lên một tiếng.

Lãnh Huyết giật mình đánh thót, tưởng rằng bàn tay mình đã chạm phải tay nàng, nhưng định thần nhìn lại mới biết là không phải.

Chỉ thấy hai mắt Tập Mai Hồng sáng bừng lên: “Không đúng! Không đúng! Nhà bếp ở đây thứ gì cũng có, mà sao cả một chút bụi cũng không thấy nữa? Chủ nhà không phải đã sớm bỏ đi vì dịch bệnh rồi hay sao? Chỉ có những người nghèo khổ mới sống ở nơi thế này, vậy tại sao lại có đầy đủ hết các đồ gia cụ thế kia nhỉ?”.

Mấy câu nói này của nàng, làm cho Lãnh Huyết ngây người ra như đá.

Từ lúc đưa Tập Mai Hồng vào nhà, đến lúc chàng mệt mỏi trở về sau cả đêm tìm kiếm, cả hai lần, trong mắt chàng chỉ có mình Tập Mai Hồng, hoàn toàn không để ý gì đến những chuyện khác.

Thế nhưng theo như lời Tập Mai Hồng, thì căn nhà này rất đáng nghi ngờ.

- o O o -